

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΣΙΔΑΣ
Ἐγκυριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατημ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ δταν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρωπαϊκῆς ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 25 Μαΐου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 26

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἀφῆσέ με, Γιάννη μου, νὰ κάνω
ἐκεῖνο ποὺ ξέρω καὶ μὴν ἀνησυ-
χῆς. . . Κι' ὁ νέος ἔφυγε γιὰ νὰ γυ-
ρίσῃ τὸ βράδυ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ὅταν μπήκε στὴν τραπεζαρία
ἔλοι οἱ πελάτες τῆς κυρᾶ Ποτελοῦς
κάθονταν στὰ τραπέζια τους
καὶ μονάχα τὰ τρία τὰ παι-
διὰ ἔλειπαν.

Ὁ κύριος Περικλῆς εἶπε
στοὺς ἄλλους τὸ σχέδιό ποὺ
εἶχε καταστρώσει γιὰ νὰ
οἰκονομηθοῦν τὰ χρήματα
ποὺ χρειάζονται τὰ παιδιὰ
γιὰ τὸ ταξίδι τους χωρὶς
ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ λυ-
πηθῆ καὶ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ.
Καὶ ἔλοι δέχθησαν τὸ σχέ-
διο τοῦ αὐτοῦ.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή μῆψ-
κε κι' ὁ Γιάννης μὲ τ' ἀ-
δελφία του. Ὅλοι τὰ καλο-
σῶρισαν καὶ τὰ συγχάρη-
σαν ποὺ σὲ λίγο θὰ τέλειω-
ναν οἱ περιπλανήσεις τους
καὶ τὰ βόσκανά τους.

Ὁ Γιάννης εὐχαριστήθη-
κε γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ
τοὺς ἔκαναν ἀλλὰ κείνο ποὺ
τὸν ἀνησυχούσε ἦταν ἡ σιω-
πὴ τοῦ κυρίου Περικλῆ.
Κάπου-κάπου τὸν ἐκοίτα-
ζε καὶ τὸν ρωτούσε μὲ τὰ
μάτια τί ἀπόγιναν οἱ ὑπο-
σχέσεις του. Ὁ κύριος Περ-
ικλῆς ἔμως ἔκανε σὰν νὰ
μὴ καταλάβαινε τίποτε.

Μετὰ αὐτὰ ὁ Γιάννης δὲν
ἦταν καὶ πολὺ παραγκιμένος
γιατὶ ἔβλεπε πὺς ἐκοίταζό-
ταν ὁ κ. Περικλῆς μὲ τοὺς
φίλους του καὶ τὰ χαρού-
μενα πρόσωπα ποὺ εἶχαν
ἔλοι τους. Κι' αὐτὸ τὸν ἔ-

κάναν νὰ ὑποπτεύεται πὺς τὰ πράγ-
ματα ἦσαν εὐχάριστα.

Ὅταν ἔμως τελείωσε τὸ φαγητὸ
καὶ ἦρθε ὁ καφῆς, ὁ Γιάννης ἄρχι-
σε ν' ἀνησυχῆ γιατί ἡ ὄρα περνοῦ-
σε καὶ δὲν γινόταν τίποτε.

Τελοσπάντων ἀφοῦ ἤπιαν καὶ τὸν
καφῆ καὶ ἔλοι φαίνονταν πὺς εἶται-
μάζονται νὰ φύγουν, ὁ κύριος Περικ-
κλῆς εἶπε στὴν ὑπηρετρία :

— Μαρία, πήγαινε νὰ εἰδοποιήσης
τὴν κυρία σου ὅτι ἔχουμε νὰ τῆς
ποῦμε κάτι πάρα πολὺ σπουδαῖο.

Ἡ ὑπηρετρία κοίταξε τὸν νέο σα-
στισμένη καὶ βγήκε ἔξω γελώντας
δυνατὰ. Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ἡ κυρὰ
Ποτελοῦ μὲ πρόσωπο συλλογισμένο.

— Τί τρέχει πάλι; εἶπε. Νὰ σὰς
τὸ πῶ φανερά καὶ ἔξαστερα, ἀπόψε
δὲν ἔχω ὄρεξη γιὰ γέλια. Τὸ λοιπὸν

ἂν δὲν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε
τίποτε τὸ σπουδαῖο, σὰς
παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε
νὰ πάω στὴν δουλειά μου.

— Τίποτε τὸ σπουδαῖο;
φώναξε ὁ κ. Περικλῆς γε-
λώντας. Ἰσα, ἴσα ἔχουμε
νὰ σὰς ποῦμε κάτι σπου-
δαῖότατο.

— Τὸ λοιπὸν τελειώνε-
τε, γιατί ἔχω καὶ δουλειά.

— Κυρὰ Ποτελοῦ, ἀξιό-
τιμη καὶ ἀγαπητὴ διευθύν-
τριά μας, ἄρχισε νὰ λέγ ὁ
νέος ἀρχιτέκτων μὲ πολλὴ
ἀξιοπρέπεια καὶ ἐπιστημέ-
τητα, σὰς παρακαλοῦμε νὰ
μὰς κάνετε τὴν χάρη καὶ
νὰ μὰς πῆτε ποιά εἶναι ἡ
γνώμη σας γιὰ τὰ τυχερὰ
παιγνίδια καὶ μάλιστα γιὰ
τις λωτταρίες;

— Οὐ καὶ σὺ χριστιανέ
μου! μ' ἐκουβάλησες ἐδῶ
γιὰ νὰ γελάσης μαζί μου!
Ἔλα καὶ δὲν ἔχω τὴν ὄ-
ρεξή σου.

— Καλὲ τί λές, κυρὰ
Ποτελοῦ, ἐγὼ νὰ γελάσω
μαζὺ σου; Ἐγὼ σοῦ μιλοῦ
σοβαρὰ.

— Ἐ! τέλος πάντων τί
μ' ἐρωτᾷς, κύριε Περικλῆ.
Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια μὲ
τὴν εὐγενεῖα σου δὲν μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ τὰ βγάλῃ
πέρα, δὲν ξέρῃ ἂν πρέπει νὰ
γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ.

Ὁ Γιάννης, ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Μιχαλάκης
μὲ τὰ τρία ζῶα τους...

ΤΟ ΔΙΚΟΠΟ ΠΕΛΕΚΙ

— Κάνε μου τή χάρη νά μου άποκριθής σ' αυτό ποδ σέ ρώτησα.
 — Ποδ με ρώτησες; Καί τί με ρώτησες; "Α, ναι! τί ιδέα έχω γιά τίς λουταρίες. Νά σου πώ, κύριε Περικλή μου, καί θέλει σου κακοφανή καί θέλει μη σου κακοφανή... τά λαχεία είναι μία έφεύρεση του διαβόλου. Σου άνάβουν καί σου φουντώνουν τό κεφάλι πώς θά κερδίσης έκατομύρια κι' έπειτα άπ' όλα αυτά δέν βγαίνει παρά ένα μεγάλο μηδενικό!

— "Απ' τά λόγια σου καταλαβαίνω, κυρά Ποτελου, ότι ποτέ σου δέν κερδίσεις τόν πρώτο άριθμό.
 — Τί λές τόν πρώτο! λεπτό δέν κερδισα ποτέ μου.
 — Τότε βέβαια έχεις δικιο. Λοιπόν δέν έχεις όρεξη νά σου μιλούν γιά λαχεία;
 — Έφορμισμένα νάσαι καί τά λαχεία καί τό καλό τους.
 — Κρίμα, κυρά Ποτελου, κρίμα!
 — Μά γιατί μου λές κρίμα; Τί έχει νά κάνη ή δική μου ή γνώμη. Τί σ' ενδιαφέρει;
 — Έμένα; τίποτε, κυρά Ποτελου.
 — Μά τότε τό λοιπόν;
 — Νά σου πώ, κυρά Ποτελου. Οι κύριοι άπό δω κι' εγώ σκεφθήκαμε κάτι... "Αλλά τί νά σου τό πω, άφου δέν γίνεται...
 — Μά τί τρέχει, χριστιανέ μου;
 — Είναι περιττό, είναι περιττό, άφου δέν γίνεται.
 — "Α, τώρα δέν σ' άφήνω, θά μου τό πής.
 — Δέν ήταν τίποτε κακό, κυρά Ποτελου. "Επειτα έμείς δέν βιάζομε κανένα. Καθένας δίνει τά χρηματά του άν θέλη, άν δέν θέλη, πάλι τά κρατάει.
 — "Ετσι νά έχω τήν ευχή του Θεου δέν καταλαβαίνω τί λές, χριστιανέ μου.
 — "Αφού, κυρά Ποτελου, θέλεις καλά καί σώνει νά τό μάθης, άκουσε. Έίχαμε σκοπό νά κάνουμε ένα μικρό λαχείο, έδώ μεταξύ μας...
 — Καί τί θά βάλετε στό λόττο νά γυμνε καί καλό ρώτημα;
 — Καλή άρχή! "Αφού ρωτάς με τόση περιέργεια καλό σημείο!...
 — "Α! μπά ένα λεπτό δέν δίνω γιά τό λαχείο σας...
 — Θ' άλλαξης γνώμη όταν θ' άκούσης τί θά βάλουμε στό λόττο.
 — "Εγώ! ε! παιδί μου, δέν μ' έμαθες άκόμη. "Ενα λεπτό δέν δίνω γιά τό λαχείο σου, τό έπια καί σου τό ξαναλέω. Με γειά σας καί με χαιρά σας... Πάω κι' εγώ τώρα στό μαγειριό μου...
 (Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

"Από καιρό τώρα βρισκόταν στην αποθήκη μία παλιά κρητική πολυθρόνα. Μία πολυθρόνα μ' ένα μονάχα χέρι, όπως πολλές φορές το συνειθίζουν στην Κρήτη. Και το χέρι αυτό παράτανε το λαιμό ενός δράκου, με το φοβερό του κεφάλι. Το άκουμπιστήρι ήταν ξύλινο, με χίλια δυο ώρατα σχέδια, σκαλιστά, κάτι μπουκέτα περίεργα, κάτι παπαρούνες πλεγμένες μαζί με άμπελόφυλλα. "Ηταν μία πολυθρόνα με πολύ γούστο, μά τόσο ξεχαρβαλωμένη! "Ηθελε βάψιμο καί σιάξιμο, ήθελε φρεσκάρισμα. Φαίνεται πως κανένας δέν είχε όρεξη νά φροντίση γι' αυτήν κι' έτσι περνούσε τίς μέρες της, χρόνια τώρα, μέσα στην αποθήκη.

Μία μέρα όμως, μόλις άνοιξε ή δηηρέτρια τό πορτί καί μπήκε στην αποθήκη, προχώρησε ίσια κοντά στην πολυθρόνα. Την άρπαξε, την έβγαλε στην ταράτσα καί κράπ! κρούει; χτύπησε την ψάθα της με τό ξεσκονιστήρι, σκούπισε ύστερα τά ξόλα της σφικτά-σφικτά με τό ξεσκονόπανο καί την πήγε την πολυθρόνα στό ανατολικό δωμάτιο. Κι' άλλα ώρατα πράματα βρισκόνταν εκεί. "Η γαργαλάτα είχε στελεί άπό την Κρήτη καί άδριο μεθάριο θάρσόνταν κι' ή ίδια. Μία καρτέλα, που στό ξύλο της ράχης ήταν έργασμένα δυο κορίτσια, με τά χέρια σηκωμένα ψηλά, σαν νά χόρευαν. "Ηταν κι' ένα έρμάρι, σκαλισμένο κι' αυτό. Καί μία κασέλα ήταν, που στην Κρήτη φυλάνε μέσα τά ρούχα. Σχίνα καί δενδρολίθνα καί μαντζουράνες, φύλλα βαλανιδιάς καί κλωνάρια έλας στόλιζαν τά πλάγια της, με τέχνη πολλή. Μά τό σκέπασμά της είχε γιά μόνο σκέλιγμα ένα δικόπο πελέκι. Καί δέν πρέπει νά ξεχάσουμε τό χαλί, τό κιλίμι όπως λένε στην Κρήτη. Σκέπαζε όλο τό δωμάτιο καί ήταν πολύ παράξενο κιλίμι, όχι γιά τά χρώματά του, αυτά ήταν σκούρα, σκοτωμένα χρώματα, μά γιά τό σχέδιο. Έίχε μία πλατιά γραμμή, χωρίς άρχή καί τέλος, ένα γαϊτάνι που προχωρούσε μία κι' ύστερα άρχιζε νά κουλουριάζεται ξανά καί ξανά καί πάλι νά προχωρεί ίσια καί πάλι νά στριφογυρίζει στό ίδιο σημείο, γελίζοντας έτσι δόκιληρη την επιφάνεια του χαλιού. "Ηταν πολύ παράξενο σχέδιο σωστός λαδύρινθος.

"Εκλεισαν λοιπόν την πολυθρόνα στό δωμάτιο, πήρε τή θέση της κι' αυτή άνάμεσα σ' άλλα έπιπλα. Κι' άμέσως άγρίψε ο δράκος της πολυθρόνας. "Από τό φοβερό του στόμα

ξεπετάχθηκαν κάτι τριμένα, κάτι σπασμένα δόντια, πρόβαλε μία γλώσσα χοντρή, άγκυλωτή γλώσσα, δροβώθηκαν οι τρίχες της κεφαλής του καί τά μάτια του τά κάρφωσε πάνω στό κορίτσια της καρτέλας.

Μ' αυτά δέν είχαν είδηση. Κρατούσαν τά μάτια χαμηλωμένα, καμαρώνανε τίς φούστες τους, που ήταν όλο φραγκαλάδες, κοιτάζανε τά πόδια τους καί ζυγιαζόντανε πάνω στό δάκτυλα. Σαλεύανε τά κορμιά τους με χάρη, όπως σαλεύει ή κάλαιμά στό άπαλό άγιράκι. "Υστερα πήδησανε χάρω, άθρόυβα κι' άλαφριά, όπως μόνο ή γατούλα μπορεί νά πήδησει. Στριφογυρίσανε στό ένα πόδι, τά φουστανάκια γράψανε κύκλους κι' ύστερα τρέξανε κι' οι δυο στην κασέλα. Καϊδέψανε τά μυρωμένα χόρτα κι' άρωμα γέμισε ή άπαλάμη της κάθε μιάς.

"Ο δράκος στό μεταξύ δέν σήκωνε τά μάτια του από τίς κοπέλλες. Τά ρουθούνια του ήταν φουσκωμένα κι' από τή γλώσσα του έσταζε ένα ηχητό μαύρο σάλιο.

Τά κορίτσια άρχισαν νά στολίζονται, λεβάντα καί σχίνα μπήξανε στό μαλλιά τους, τή μέση τους τή ζωσανε με τρυφερά κλωνάρια βαλανιδιάς κι' έτοιμες ήταν πιά ν' άρχίσουν τό χορό. "Εκλιναν από δω κι' από κει, τά πόδια, τά σήκωναν έλαφρά, τά λυγίζαν κι' είχαν στό πρόσωπο τό πιό γλυκό χαμόγελο.

"Εχθρα έτρωγε τά σωθικά του δράκου. Φωτιές πεταγόντανε από τά μάτια του κι' από τό στόμα του έφευγε ένας μαύρο καπνός. "Ηταν μία εχθρα παλιά, ένα άγιάτρευτο μίσος, που άρχισε έδώ καί πάμπολλα χρόνια, έδώ κι' αιώνας.

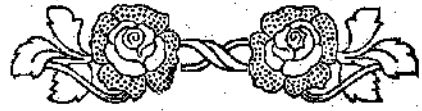
Τά κορίτσια είχαν σταθεί στό νύχια, πιασμένα χέρι-χέρι καί με τά δάκτυλα του άριστερου χεριού, κρατούσε καί κάθε μία την άκρη της φούστας της.

Μά οι παπαρόνες της πολυθρόνας τεντώθηκαν, ξεπετάχθηκαν κι' ο δράκος σκεπάστηκε δλότέλα. Τά κατακόκινα κεφάλια των λουλουδιών άφέθηκαν στό φούσημα του άγιέρα.

Οι χορευτές τρέξανε με μιάς σ' άνθη καί άρχισαν ξένοιαστες νά κόβουν παπαρούνες, δλόκληρες άγκαλιές.

"Ο δράκος χύμηξε τότε καταπάνω τους.
 (Τό τέλος στό ερχόμενο)

ΙΡΙΕΙΜ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΑΣ έγραφα δυο "Επιστολές γιά τό ταξίδι μου καί τή διαμονή μου στη Θεσσαλονίκη. Σήμερα συμπληρώνω. Την Τρίτη λοιπόν του Πάσχα, στις πέντε τάπөгμα, με δέχθηκε τό Πανεπιστήμιο. Στά Πανεπιστήμια, ξέρετε, δέν μιλούν παρά πανεπιστημιακοί καθηγητές· άλλα εγώ είμαι άκαδημαϊκός κι' οι άκαδημαϊκοί θεωρούνται τολάχιστο ίσοίτοι. "Ετσι ή Σύγκλητος ανέλαβε υπό την αιγίδα της τή διάλεξή μου—οί εκεί φίλοι μου τό είχαν ζητήσει—τύπωσε καί μοίρασε κομψά προσκλητήρια από μία έδδομάδα πριν, καί μου παραχώρησε τό πανεπιστημιακό άμφιθέατρο, που χωρεί άπάνω από χίλιους άκροατές.

Πολύ πριν από την όρισμένη ώρα, τό πελάριο αυτό άμφιθέατρο ήταν γεμάτο. Πολλοί στέκονταν όρθιοί στους διαδρόμους, καί περισσότεροι αναγκάστηκαν νά φύγουν, γιατί δέν μπόρεσαν νά μπουν. Ποτέ δέν περίμενα τέτοια κοσμοσυρροή σέ μία φιλολογική διάλεξη, κι' όμολογώ πως τάχασα όταν άνέβηκα στην εξέδρα καί την είδα μπροστά μου, καί προπάντων όταν τό πυκνότατο αυτό άκροατήριο με υποδέχθηκε με τόσο θερμά καί παρατεταμένα χειροκροτήματα. Πέρασε πολλή ώρα γιά νά κάψουν, καί τότε ο πρώτανός του Πανεπιστημίου, ο κ. Οικονομόπουλος, με παρουσίασε με τόσο καλά καί τιμητικά λόγια, που πάντα θά τό θυμάμαι με περηφάνεια. Χωρίς νά είναι ειδικός—ο κ. Οικονομόπουλος άνήκει στη Γεωπονική Σχολή—μίλησε ειδικώτατα γιά τό έργο μου, καί—πράγμα που μου έκαμε ξεχωριστή χαρά—δέν παρέλειψε νά τονίση καί τό παιδαγωγικό του μέρος, που είναι ή πολύχρονη έργασία μου στη «Διάπλασι». Έδχαρίστησα με λίγα λόγια τόν κ. Πρώτανι καί τή Σύγκλητο καί, προσφωνώντας τους επισήμους που μου έκαμαν τήν τιμή νάρθουν νά μάκούσουν—τόν έξοχώτατο "Υπουργό, τόν αξιότιμο Δήμαρχο, τόν Άρχηγό του Β' Σώματος στρατηγού Τσαλάκωγλου, τόν σοφολογιώτατο Άρχιρραδίνο—άρχισα καί τελείωσα με συγκίνηση τήν όμιλία μου γιά τόν ποιητή Καβάφη. "Ε, τά χειροκροτήματα που άντήχησαν στό τέλος, άτέλειωτα όπως καί στην άρχή, δέν ήταν όλα δικά μου:

ο καταγοητευμένος κόσμος χειροκροτούσε προπάντων τό όκτώ θανάσια καθαφικά ποιήματα που τάνέλωσα καί τά διάβασα ένα-ένα... "Ηταν καί πολλή νεολαία στό άμφιθέατρο του Πανεπιστημίου Κι' άνάμεσα σ' αυτήν, θά ήταν καί πολλά Διαπλάσοπουλα, άγόρια καί κορίτσια. Αυποβιαί όμως που δέν με γνώρισαν ύστερα, καί τά γνώρισω, παρά μόνο ή **Ευάννα**, ο **Λευκοπυργιώτης** κι' ο **Τάνταλος**. Μπορεί νά με γνώρισαν καί νά μου έσφιξαν τό χέρι κι' άλλα, άλλα χωρίς νά πουν τό ψευδώνυμό τους. Κρίμα! στη Θεσσαλονίκη λογάριάζα νά γνώρισω πολύ περισσότερα. Κι' άν δέν ήταν κι' ή καλή μου **Ευάννα**, που αυτή, μετά τή διάλεξή μου, ήρθε καί στό ξενοδοχείο μου καί μιλήσαμε κάμποση ώρα, θάλεγα πως τό ταξίδι μου πήγε χαμένο. "Η αλήθεια είναι πως δέν τό έκαμα σ' εποχή κατάλληλη γιά νά ιδώ Δια-

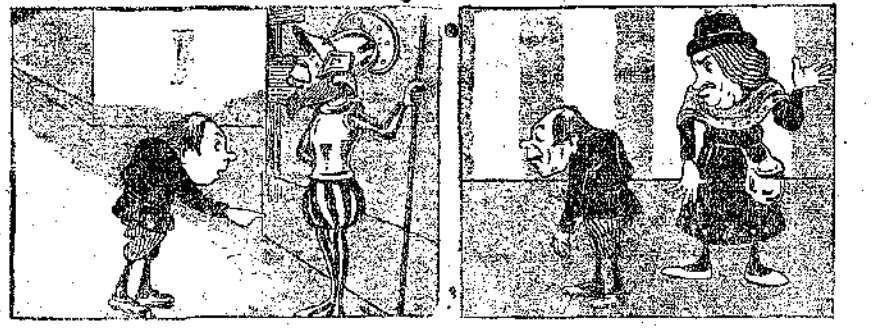
πλάσοπουλα. "Ηταν ήμέρες του Πάσχα, καί πολλά, τά περισσότερα ίσως, έλειπαν σέ ταξίδια καί σ' έξδρομές.

Τό βράδυ, οι λόγοι της Θεσσαλονίκης μου έκαμαν ένα εγκάρδιο καί τιμητικό γεύμα στό εστιατόριο «Νάουσα». Μία από τίς ώραιότερες άναμνήσεις μου κι' αυτό... "Αλλά τί τά θέλετε! Γιά τήν άγάπη καί τήν καλή όποδοχή των Θεσσαλονίκων πεζογράφων καί ποιητών δέν είχα καμία άμφιβολία, τήν περίμενα. "Αλλά εκείνο που δέν τό περίμενα, που δέν τό φανταζόμου, ήταν ή άγάπη που μου έδειξε κι' ή όποδοχή που μου έκαμε ή **κοινωνία** της Θεσσαλονίκης, από τάνώτερα στρώματα ως τό λαό. Κοινωνία που τιμώ έτσι έναν άπλό άνθρωπο των γραμμάτων, θά πη πως είναι μία **κοινωνία άνεπτυγμένη, μορφωμένη, προοδευμένη, πολιτισμένη.**
Σας άπαύσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

4.
 "Ο βασιλιάς έβριζε άκόμη, όταν παρουσιάσθηκε μπροστά του ο μέγας σούλαρχος κάνοντας μία μεγάλη υπόκληση:
 —Πρόσταξέ, βασιλιά μου...
 —Τί νά προστάξω, θέλεις; φώναξε ο Πάντζαρος, κατακόκκινος άπ' τό θυμό του σαν καντζάρι. Δέν άκούτε τί λέω τόσην ώρα; ποιος με γυρεύει καί τόν διώχνετε;
 —"Ενας νάνος, βασιλιά μου, που θέλει, λέει, νά σέ ιδή γιά νά σέ γιάτρεύη.

—Νά με γιάτρέψη; Μά είμαι άρρωστος; Μά, τόν άναιδέστατο! Νά τόν πάτε άμέσως στην κρεμάλα!
 "Ο σούλαρχος έκαμε νά φύγη, πρόθυμος νά διαβίβαση τή διαταγή στό δήμιο.
 "Αλλά ο βασιλιάς τόν έσταμάτησε:
 —Γιά στόσου! Μην είναι γιάτρος; "Αν είναι γιάτρος, δέν κάνει νά τόν κρεμάσουμε. Του φτάνει νά τόν διώξουμε.
 —"Οχι, πολυχρονονέ μου, δέν είναι γιάτρος.
 —Και πως λέει πως θά με γιάτρέψη;
 —"Εχει, λέει, τόν τρόπο του. Θά σέ διασκεδάση, θά σέ κάμη νά γελάσης, όπως ξέρει αυτός.
 "Ο βασιλιάς έμεινε λίγο συλλογισμένος.
 —Τό γέλιο, είπε, δέν είναι κακό πράγμα, καί μακάρι νά μπορούσε νά με κάμη νά γελάσω... Τέλος πάντων, άφού δέν είναι γιάτρος, άφού

δεν θα μου δώση γιατρικά, φέρε μου τον να τον ιδώ, να μιλήσουμε. Είναι περίεργος.

— Αμέσως, βασιλιά μου, δτι προστάσεις!

Κι' ο αυλόρχης βγήκε. Θα προτιμούσε να φωνάξη το δήμιο, αλλά με κακοφανισμό του έπρεπε να φωνάξη τον ύπασπιστή.

— Νάρησούν το νάνο να περάση, είπε. Διαταγή του βασιλιά.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ F. H. BURNETT

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Είχε μάθει όλα όσα έγιναν σαν έλειπε, μα δεν μπορούσε να φαντασθώ πως θ' αντίκριζε μια Σάρα τόσο αλλοιώτικη από εκείνην που γνώριζε, μια Σάρα φτωχή, μια Σάρα που να κάνει την υπηρέτρια! Το θέαμα αυτό την ελύπησε κατάκαρδα, ωστόσο εκείνη τη στιγμή δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε άλλο, παρά να ξεσπάση σ' ένα νευρικό γέλιο και να πη μηχανικά:

— Ω Σάρα, έσθ είσαι!

— Και βέβαια εγώ είμαι, απάντησε η Σάρα, μα μια σκέψη της πέρασε ξαφνικά από το μυαλό της και το χαμό της πρόσωπο έγινε κατακόκκινο.

Κρατούσε το βαρό πανέρι με τα δυο της χέρια και πίεζε τα ρούχα με το σαγόνι της για να μη χάσουν την ισορροπία τους και της πέσουν. Στα σκοτεινά της μάτια φάνηκε μια παράξενη έκφραση που έκανε τη δυστυχισμένη Έρμινα να τα χάση δλότελα. Της φάνηκε σαν η Σάρα να ήταν κάποια άλλη που δεν την είχε ποτέ της γνωρίσει. Η σκέψη πως είχε χτυπήσει τη φίλη της μια τέτοια φοβερή συμφορά και πως ήταν υποχρεωμένη να έργάζεται σαν την Μπέκυ της μάτινε την καρδιά.

— Τι κάνεις, Σάρα; Άρθρωσε με κόπο.

— Τι θέλεις να κάνω; απάντησε η Σάρα. Κι' εσύ, τί γίνεσαι;

— Πολύ καλά, πολύ καλά, ευχαριστώ... Έκανε βιαστικά η Έρμινα.

Και ψάχνοντας να βρη δυο λόγια που να δείχνουν κάπως περισσότερο το ενδιαφέρον της, είπε:

— Είσαι... είσαι πολύ δυστυχισμένη;

— Έδω η Σάρα φάνηκε κακή και άδικη. Η αγανάκτηση την έπνιξε και είπε μέσα της ότι παρά να της λένε παρόμοιες ανοησίες, θα ήταν καλύτερο να την αφήσουν ήσυχη.

— Δεν πιστεύω δά να φαντάζεσαι πως είμαι και πολύ εύτυχισημένη; Έκανε απότομα.

Και χωρίς να πη λέξη άφησε την Έρμινα άναυδη στη μέση της σάλας κι' έφυγε.

Αργότερα η Σάρα μετάνοισε γι' αυτά τα λόγια και είπε πως η καυμένη η Έρμινα δεν ήταν υπεύθυνη για τις ανοησίες που είπε, γιατί

ΕΣΤΕΜΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η μικρή διάδοχος της Αγγλίας πριγκίπισσα Έλισαβέτ κι' η αδελφή της πριγκίπισσα Μαργαρίτα έχουν πάσει φίλες μ' ένα χαριτωμένο γαϊδουράκι.

ήταν γνωστό πως πάντα έκανε τη μια γκάφα απόνω στην άλλη. Τότε όμως δεν είχε ακόμη λογικευθή και σκεπτόταν: «Κι' η Έρμινα σαν τις άλλες είναι. Δεν είχε καμμία διάθεση να μου μιλήση. Το ξέρει πως καμμία εδω μέσα δεν μου μιλεί».

Έτσι ανάμεσα στις δύο τους υπέσθηκε ένα άσφατο τείχος. Όταν τόχαινε να συναντηθούν η Σάρα γύριζε το κεφάλι της και η Έρμινα τα έχανε και δεν της μιλούσε. Καμμία φορά χαϊρετιόνταν βιαστικά με μια κλίση του κεφαλιού μονάχα.

«Αφού δεν θέλει να μου μιλή, σκεπτόταν η Σάρα, κι' εγώ θα την αποφεύγω! Άλλο που δεν θέλει δά κι' η μίς Μινταίν.

Πραγματικώς η μίς Μινταίν ήταν πολύ ευχαριστημένη για τον έρσομο που είχαν πάρει τα πράγματα και στο τέλος κατάντησε τα δυο παιδιά να μη βλέπονται πιά καθόλου. Η Σάρα απέφευγε την Έρμινα και η Έρμινα την Σάρα. Η δυστυχισμένη η Έρμινα ήταν πιδ κουτή από κάθε άλλη φορά, είχε πάντα κατεβασμένα μούτρα και δεν μιλούσε σε κανέναν.

Η Τζέσση μια μέρα ξαφνιάστηκε καθώς την είδε να κάθεται σε γωνιά μονάχη.

— Γιατί κλαίς, Έρμινα; τη ρώτησε.

— Δεν κλαίω, απάντησε η Έρμινα με πνιγμένη φωνή.

— Όχι δά, έκανε η Τζέσση. Ένα χοντρό δάκρυ κύλησε από το μάτι σου ίσια στην άκρη της μύτης σου, και να τώρα άλλο ένα.

— Έτσι θέλω, απάντησε η Έρμινα, είμαι στενοχωρημένη. Βσένα να μη σε νοιάζη.

Και γυρίζοντας την πλάτη της στη Τζέσση έβγαλε από την τσέπη της το μαντήλι της και έχωσε μέσα το πρόσωπό της.

Το ίδιο βράδυ η Σάρα έτυχε να ανεβθ στην κάμαρά της αργότερα από τη συνηθισμένη ώρα. Της είχε πέσει πολλή δουλειά και όταν τελείωσε κάθισε στο σπουδαστόριο να μελετήση. Καθώς έφθανε επάνω στο κεφαλόκαλο είδε μ' άπορρία της από την πόρτα της κάμαρας της να βγαίνει μια λεπτή λουρίδα φως.

«Κάποιος ήρθε και άναψε φως στην κάμαρά μου!» σκέφθηκε.

Αυτός ο κάποιος, ντυμένος μ' ένα μακρύ νυχτικό και τυλιγμένος μ' ένα σάλι, βρισκόταν καθισμένος επάνω στην παλιά πολυθρόνισα. Μές στο άδεια φως του κεριού η Σάρα γνώρισε την Έρμινα.

— Τι θέλεις εσύ εδω; της φώναξε σχεδόν με τρόμο. Θα κάνης να σε βλουν τιμωρία.

Η Έρμινα σηκώθηκε και προχώρησε παραπατώντας προς τη Σάρα γιατί φορούσε κάτι παντόφλες πολύ μεγάλες για τα πόδια της. Τα μάτια της ήταν πρισμένα και τα μάγουλά της κατακόκκινα.

— Το ξέρω, μα δέ με μέλει. Ω Σάρα, σε παρακαλώ, πές μου, τί

σοσ έκανα; Γιατί δεν μ' αγαπάς πιά καθόλου;

Μπροστά σ' αυτό το αθόρυμο ξέσπασμα η Σάρα ένοιωσε ένα κόμπο στο λαιμό της. Μ' αυτά τα λόγια της η Έρμινα έσδυσε όλη τη πίκρα που ένοιωσε η Σάρα για τη φαινομενική άναίσθητη στάση της.

— Σ' αγαπώ πολύ, της απάντησε. Άλλά νόμιζα—καταλαβαίνεις όλα έχουν τόσο πολύ αλλάξει για μένα αυτό τον τελευταίο καιρό!— ένόμιζα λοιπόν πως κι' εσύ είχες αλλάξει.

Η Έρμινα γούρλωσε τα μάτια της που ήταν άκόμη υγρά από τα δάκρυα.

— Έσθ είσαι αλλοιωτική, όχι εγώ! φώναξε. Έσθ δεν ήθελες πιά να μου μιλήσης. Έσθ ήσουν δλότελα διαφορετική όταν ήρθα και σε ξαναβρήκα.

Η Σάρα έμεινε για μια στιγμή σκεπτική και κατάλαβε πως είχε σφάλει.

— Είναι αλήθεια πως άλλαξα, είπε, μα όχι όπως νομίζεις εσύ. Η μίς Μινταίν δεν θέλει να μιλή με τις μαθήτρίες της και οι περισσότερες από τις μαθήτρίες της δεν έχουν καμμία διάθεση να μιλήσουν μαζί μου. Φαντάσθηκα πως κι' εσύ ήσουν σαν κι' αυτές και για τούτο προσπαθούσα να σ' αποφύγω.

— Ω Σάρα, πως μπόρεσες να φαντασθής ένα τέτοιο πράγμα! Έκανε παραπονετικά η Έρμινα.

Τα δυο κορίτσια κοιτάχθηκαν στα μάτια κι' ύστερα έπεσε η μια στην άγκαλιά της άλλης. Κατόπιν κάθισαν κοντά-κοντά χάμο στο πάτωμα, η Σάρα με τα χέρια της δεμένα γύρω στα γόνατά της, η Έρμινα σφίγγοντας επάνω της το σάλι της. Η Έρμινα κοίταζε το άδυνατισμένο πρόσωπάκι και τα μεγάλα μάτια της φίλης της με λατρεία.

— Δεν άντεχα πιά, είπε. Είμαι βέβαιη πως εσύ, Σάρα, μπορείς να κάνης και χωρίς έμένα· εγώ όμως μού είναι άδύνατον να κάνω χωρίς έσένα. Δεν μπορούσα να το βαστήξω ένα τέτοιο πράγμα. Γι' αυτό απόψε, καθώς έκλαιγα χωμένη κάτω από τις κουβέρτες μου, αποφάσισα έτσι ξαφνικά ν' ανεβθ εδω επάνω και να σε παρακαλέσω να ξαναγίνουμε φίλες.

— Είσαι καλύτερη από έμένα, Έρμινα, είπε η Σάρα. Εγώ είμαι υπερήφανη και δεν θα καταδεχόμουν να κάνω ένα τέτοιο πράγμα. Βλέπεις, Έρμινα, η δυστυχία που μού ήρθε είναι για μένα μια δοκιμασία και δείχνει πως δεν ήμουν ούτε καλή, ούτε γεναιόφυχη. Ίσως, πρόσθεσε ζαρώνοντας το μέτωπό της ίσως γι' αυτό μας στέλνει ο Θεός τις δοκιμασίες.

Πες χίλιες φορές χειρότερες από αυτή τη σοφία. Για θυμήσου τον κόμητα Μόντε Χριστο στο φρούριο του Ίφ! και τους φυλακισμένους της Βαστίλλης!

— Η Βαστίλλη! Έκανε η Έρμινα σαν γοητευμένη. Θυμόταν τις ιστορίες τις σχετικές με τη Γαλλική Επανάσταση που της διηγόταν η Σάρα και που είχαν έντυπωθή για πάντα στο μυαλό της. Κανείς δεν είχε καταφέρει παρόμοιο κατορθώμα με την Έρμινα.

— Ναί, συνέχισε η Σάρα ενώ η παλιά φλόγα έλαμπε πάλι στα μάτια της, αυτή η σοφία είναι δτι χρειάζεται για να πλάση κανείς μια ιστορία.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

(του Δαμπερνιέρ)

* Σειρά επιθέτων, κακός έπαινος. Μόνο τα γεγονότα έπαινούν κι' ο τρόπος που τα εκθέτεις.

* Είναι πλούσιος διποιος εισπράττει περισσότερα απ' όσα ξοδεύει και άντιστρέφως.

* Γρήγορα γνωρίζει κανείς και τα πιδ μικρά του χαρίσματα, άργει όμως να καταλάβη τα ελαττώματά του. Δεν άγνοείς πως έχεις όραια φρόδια και νόχια· μόλις όμως ξέρεις πως είσαι μύωψ ή πως σοσ λείπει μυαλό!

* Η πλήξη γεννήθηκε στον κόσμο από την τεμπελιά, Όποιος αγαπάει τη δουλειά δεν στενοχωριέται μόνος του καθόλου.

Μετάφρ. κ. κ.

Ο ΜΥΛΟΣ

Ένας μύλος μια φορά, Κλίκ-κλάκ, έλεγε τραγοόδι: «Τα δικά μου τα φτερά τα ζηλεύει κι' άγγελουόδι!»

> Κύμα, άνέμους έσπερνώ, τα πουλιά τα τρισμεγάλα φτερά τέτοια δεν είν' άλλα στη Στεριά, στον Ουρανό...»

Ξάφνου άγέρας δεν φυσά κι' ο φτωχός στην ίδια θέση τόσα άνερατα χενού Κλίκ-κλάκ, τ' άφησε στη μέση.

(Από τη συλλογή «Γαλάζια Έλλάς»)

ΜΑΡΙΑ Α. ΚΡΥΣΤΑΛΗ

ΒΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η Λίνα μαζεύει άνοιξιάνικα άγριολούλουδα.

— Εγώ δεν βλέπω καθόλου σε τί χρησιμοποιούν οι δοκιμασίες που λές, διαμαρτυρήθηκε η Έρμινα.

— Ούτε κι' εγώ να σοσ πω την αλήθεια, συμφώνησε η Σάρα, μα ίσως να έχουν κι' αυτές το καλό τους έστω κι' αν δεν το βλέπομε.

Η Έρμινα παρατηρούσε τη σοφία με περιέργεια μαζί και φόδο.

— Δεν μού λές, Σάρα, έκανε στο τέλος, τί νομίζεις, θα συνηθίσης να ζής εδω μέσα;

Η Σάρα έριξε μια ματιά γύρω της κι' ύστερα είπε:

— Αρχίζω να πιστεύω πως είναι καλύτερα παρ' ότι φαίνεται στην άρχη είπε. Ίστερα, σκέπτομαι πως ένα σωρό άνθρωποι έζησαν σε τρύ-

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

«Ως σήμερα έλαβα και τα εξής :
«Διατί ο Πάτ έφάρσα το Βιτόρια Κρός»,
«Αδγή στο παραθαλάσσιο βουνό», «Τό πα-
τρικό μου σπίτι», «Τό ρολόι που... πέ-
θανε», «Σκέψεις», «Μεγάλη πιά», «Αθήνη»,
«Όνειροπόλημα», «Σουρούκιωμα», «Μιά
παταλόδα», «Αραπίτης», «Η Κιναζόβλα»,
«Ό Σπουργίτης», «Μηδέν εις τό πηλίκαν».

«Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους
της : Χρυσότερον 'Αειόν (μαθαίνω πώς
οι έκθέσεις σου στο σχολείο προκαλούν
τούς επαίνους και τόν θαυμασμό του κα-
θηγητού σου, γιατί λοιπόν δέν δαικιάζεις
νά γράφεις τίποτα και για τή Σαλίδα ;)
Νησιωτοπούλαν (Όδηγό 'Εστειλα' χαιρω
πού σοδ άρεσουν τόσο τά μυθιστορήματά
μου κι' ευχαριστώ πού φροντίζεις για τή
διάδοσή μου' πές στην έξαδέλφη σου πώς
τήν περιμένω). Μάλλοντα Ναυαρχαν (αυ-
τό, καθώς θά είδης, σοδ ένέκρινα' χάρη-
κα για δλ' αυτά που μου γράφεις. Τά
Μ. Μυστικά στέλνονται σε άνοικέδ φά-
καλλο ως χειρόγραφα») Γέλλω (έστειλα
160 φυλλάδιο' φράτα, έσύ ;) 'Εθνικόν
'Ιδεώδες (τάρα θά έλαβα και τό δευτερο
γράμμα σου και σοδ 'έστειλα λουσχαρτο
πολλές φορές εβήγησα γιατί ή άπνομή
του βραβείου Άδσεων γίνεται διά κλήρου
μεταξύ των 'Ισούτων) Φοΐβον (τό «Α-
βρόο Βραβετο» έχει καταργηθεί' τό αντι-
κατέστησ εν μέρος τό Πένταβλο' ποιό
παίγμα σου ; μπορώ να θυμάμαι άπέξω ;)
Νόβμαν (ένα τετραδίο Μ. Μυσικόν, συμ-
πληρωμένο, γιατί μου τό έστειλας ;) 'Ελ-
ληνοπούλαν (δεικτές' καλώς' νά έλθης)
Νεράϊδα του Γαλιού (αυτό, καθώς θά
είδης, σοδ ένέκρινα' έστειλα και 'Όδηγό'
χαιρω πού σοδ άρεσαν τά μυθιστορήματά
μου' γράφε μου) Καπετανόπουλο (ή ά-
νανέωση της συνδρομής δέν λογαριάζεται
για έσπαθώμα' πάντως ευχαριστώ την
καλή μου Ρ. Α.) Πειραιάτισσα (δεικτές'
φράτες και οι Μ. Εικόνες' τάλλα γράμ-
ματά σου έμειναν για τό έρχόμενο) Βα-
σίλισσαν των Ρόδων (ευχαριστώ' τό κομ-
μάτι σου θά τό διαδώσω με τή σειρά του
και θά σοδ πώ' άλλα και ν' απορριφθή,
τί περάζει ; θά στείλω άλλο.) 'Ανατέλ-
λοντα 'Ηλιον, 'Ισπότην της Ρόδου
κλπ. κλπ.

Είς έσας επιστολάς έλαβα μετά την
20 Μαΐου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 291ου Διαγωνισμού Άδσεων.
Αι άδσεις των 'Ασκήσεων του φυλλαδίου τού-
του δακταί μέχρι της 26 'Ιουλίου.

303. Αεζιγίφως
Κάποιο του όριζοντα σημείο,
Μά με τό άφθο του μαζί,
Τό βρισκεις οτις εφημερίδες
— Περίεργο — κάθε πρωί.
'Ασπρος Κουνελάκι

304. Στοιχειόγραφως - Μεταγραμμα-
τισμός

Της 'Ελλάδος πόλις είμαι
Και στη Στερεά της καίμαι.
Τόνα πόδι μου τό βγάεις,
Τάλλο μόνο μου τάλλάεις,
Και καμιά πόλη δέν βλέπεις;
Πέννα γίνουμαι τής τούτης.
'Ασπρος Κουνελάκι

305. 'Αναγραμματισμός
Τό κεφάλι σου γεμίζω,
Τά μαλλιά σου σοδ τάσπρω,
Σου λερώνω τό γιακά.
Μ' άν με αναγραμματίσης,
Τότε νά μάναζητήσης.
Μέσα στα έκρηκτικά.
'Ασπρος Κουνελάκι

306. Δίνιγμα
Σέ πατούν και σε πανελ
Φοβερά τό άρσενικό μου.
'Ανθος κρέμ πούς τό λευκό,
'Ομορφο, τό θηλυκό μου.
'Ασπρος Κουνελάκι

307. 'Ασθηρ
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Νάντικατασταθούν οι άστειρίκοι διά
γραμμάτων ώστε νάναγινώσκονται : ό-
ριζοντίως μέρος πλησίον θαλάσσης,
καθέτως χώρα της Γαλλίας, διαγωνίως
πηγών και εργαλείον (ή όπλον).
Κατακτητής

308. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 = 'Αρχαία πόλις.
2 1 7 8 = Ποίημα.
3 2 5 = Θεά.
4 2 3 5 8 = Είς τόν νικητήν.
5 6 7 3 4 7 8 = Νήσος του Αιγαίου.
6 5 4 7 8 = Κάμνει θάυματα.
7 3 6 7 8 = Διά τά πλοία.
8 5 6 7 8 = Νήσος του Αιγαίου.
Κατακτητής

309-313. Μαγικόν Γράμμα
Τή ανταλλαγή ενός γράμματος, πάν-
τοτε του αυτού, εις έκάστην των κάτω-
θι λέξεων, να εγχατισθούν άνευ ανα-
γραμματομού άλλα τόσαι λέξεις :
κουκί, σάπια, μάνα, χάδι, στάζω.
(Και αι εύρεθησόμεναι λέξεις πρέπει
νά είναι της δημοτικής).
'Ασπρος Γλάρος

314-318. Πτερωτόν Γράμμα
Πάσαι αι κάτωθι ζητούμεναι λέξεις
έχουν από έν γράμμα κοινόν— τό πτε-
ρωτόν, — τό όποιον άπαντέσ πρώτον
εις την πρώτην, δεύτερον εις την δευ-
τέραν κ.ο.κ. :
Μέγα θαλάσσιον ζώον—Κάμνει έκρη-
ξεις—'Ασθένεια βαρεία—'Ανθος του
άγρου—Νήσος του Αιγαίου.
'Ασπρος Γλάρος

319. Φωνηεντόλιον
μκρ. *ε* λμνς
'Ασπρος Γλάρος

320. Γεζίφως
α α τεβ τεβ
α ε α ρ' ήν
α α τεβ τεβ
α τεβ
Κατακτητής

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 11

118. Φασιανός (φα, σ, 'Ιανός).—119.
Πήγασος (πί, γά, σός).—120. Φόρος -
Φάρος.—121.
Α' Α Β Α Ν Ι Α 122. ΚΑΜΗΛΟΣ
Κ Ι Μ Ω Ν ('Ακάμας, Μήλος,
Α Φ Η ήλος, Λάκος, δλ-
Ι κός, Σάμος).—123.
Ε Σ Ω 127. Διά του Ο :
Ν Η Σ Σ Α δγμα, σούρος, δο-
Κ Α Α Α Μ Α Ι κός, δρεκος, δριον.
—128. ΕΛΑΦΟΣ-ΠΑΛΑΜΗ-ΙΚΑΡΟΣ
('ΕΠΙΚουρος, ΛΑΚωνία, 'ΑΛΑσκα,
ΦΑΡαώ, 'ΟΜΟνοια, ΣΗΕτός).—129-133.
Παναμάς, Καναδάς, Παλαμάς, Σατανάς,
Βαρραβάς.—134. 'Εσο αννεπής (ές ο
σόν έπ' εις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 321]
Αδολάε, έλαβα κι' άμέσως άνταπέ-
δωσα. Δέν λάβατε λοιπόν; Γράψτε
άν θέλετε στην γνωστήν σας Διεύθυνση.
Συιά

[Μ' — 322]
Περιμένο από δλους-ες άπάντηση στο
σημαφύκιωμα για άνάδειξη φραϊότερου
ψευθόνωμου χρονιάς. 'Αλλαγή : άντι 5 φη-
φίετα 8.
'Εθνικόν 'Ιδεώδες

[Μ' — 323]
Κυπριώτικο Μανςζεδάκι, με τό αϊώνια
μάδρα γαλιά μου κατήνησα ή...
Μίς Σάρω.
Βασίλισσα των Δουλουδιών

[Μ' — 324]
Πιπίς, πός πάει τό βάλς Σοπέν; Τό
έμαθες επιτέλους; Δούκα Γορκάξο,
πολύ φραία τά κατάφωες, βλέπω, με τό
μαλλιά. Βασίλισσα των Δουλουδιών

[Μ' — 325]
Μικρή Πρωγκίτισσα, Ρεζεντά, Τσάρε,
Βοναπάρτη, Αίγαισπελαγίτη, Αίσον,
Γερομπαρτίτη, άλληλογραφώμε ;
Στοιχειωμένο Γεφύρι

[Μ' — 326]
Ευχαριστώ τά διαπλασάπουλα που
μαδουσιταν εδχες στη γιογή μου.
ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

[Μ' — 327]
Τσάρε, με συγχωρείτε. Πιάτις Πατρίς,
διεύθυνσι δέν γράφαιε.
ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

[Μ' — 328]
Σάν Κεφαλλονίτης δέχομαι νά γίνω κι'
επίθό μέλος στο Σέλλογο Αίλος. Ποίος
δ σκοπός ;
Χιονισμένος Αίλος

[Μ' — 329]
Ερση, ή λιζές πός πάει ; προοδεύει ;
Εμήπως χρειάζεσαι βοήθδ ;
Στοιχειωμένο Αίλος

[Μ' — 330]
Βοναπάρτη, Κόκκινη Γατούλα, Κορφια-
τοπούλα, άλληλογραφώμε ; Γράφαιε
πρώτοι : Κάτια Σπατοίερη, Μυτηλήνης
77, 'Αθηναι.—Βασίλισσα των Ρόδων

[Μ' — 331]
Σκυριανόπουλο, Ταυρομάχε, σός εβ-
χομαι νά είσθε τρισολβιοπανευτυχε-
στατοι.
Τσάρος

[Μ' — 332]
Στην άγαπητή μας σερδέδρο Σ. ΓΕΦΥΡΙ
εύχόμεθα χρόνια πολλά για την γιορ-
τή της.
ΑΣΥΛΑΗΠΤΕΣ ΣΚΙΕΣ

[Μ' — 333]
Αρχίζω τή διαπλασιακή...σταδιοδρομία
μου στέλνοντας χαιρητίσματα σ' όλο
τόν διαπλασάκομο. 'Αλληλογραφώ φιλο-
σοφικο-φιλολογικά κι' άνταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά με δλους-ες Δ/σις Σόνια Σεργίου
Poste—Restante Πάτρας.
Νάτι Ντουζέ

[Μ' — 334]
Λίγους χαιρητισμούς στην άγαπημένη
Λμου φίλη Τάυ-Ση.
Νάτι Ντουζέ

[Μ' — 335]
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΕ, γιατί βιάζεσαι νά
βάλης μακρού παντελόνα ; Δέν είναι
ή ηλικία σου, μπέμπη μου ! ; — Ζουζούνη

[Μ' — 336]
ΝΗΡΕΑ, ΜΟΡΦΕΑ, χρόνια πολλά !
ΑΓΙΣ
[Μ' — 337]
(Μ — 303) — (Μ — 308) — (Μ — 308)
(Μ — 308) — (Μ — 308).